

Minister nu har stillet, dele sig efter min Mening, i flere efter deres Indhold sammenhængende Grupper. Den første Gruppe er den, som navnlig er repræsenteret ved Vædringsforslaget Nr. 3 til § 4. I Forbindelse med dette staa Vædringsforslagene Nr. 1, 2, 6, 8, 9, 10 og 11, saaledes at de ville komme til at dele Skæbne med Vædringsforslaget Nr. 3, idet de kun mere eller mindre ere Konsekvenser af dette. Dette Vædringsforslag, under Nr. 3 til § 4, som saaledes spiller en Hovedrolle, gaar, om jeg har opfattet det rigtigt, ud paa den Forandring, at Varemærket tilføjtes principielt at skulle være et Firmamærke, saaledes at det kun i anden Række kan gøres til et rent Varemærke, det vil sige et saadant Mærke, som betegner en bestemt Vare. Jeg er jo saa fuldkommen bekendt med — det have vi flere Gange hørt af den ærede Minister —, at en saadan Forandring af Varemærket fra egentlig at gjælde den egentlige Vare til at blive et Firmamærke, er han imod. Det er en Forandring, som han egentlig ikke ønsker, men som her af ham er foreslaaet, som jeg tror, noget af en Misforstaaelse. Jeg tør næsten sige, at jeg har det Naab, at der ikke er nogen væsentlig principiel Uoverensstemmelse mellem Udvalget, i alt Fald dets Flertal, og den ærede Indenrigsminister paa dette Punkt, og at den Uoverensstemmelse, som synes efter dette Forslag at kunne være tilstede, ved en nærmere Betragtning af sig selv vil fjerne sig. Det Standpunkt, paa hvilket Regeringsforslaget oprindeligt stod, havde som sit Forbillede, som det udtrykkelig udtales i Motiverne, den tydske Rigslov af 30te November 1874 om samme Gjenstand. Ganste vist var dets Standpunkt i Overensstemmelse med det, hvorpaa den nævnte tydske Rigslov stod med Hensyn til det Punkt, her omtales, det, at den Vedkommende, som ønsker et Varemærke, maa opgive, til hvilken eller hvilke Gjenstande han ønsker at benytte dette Varemærke, og det er ogsaa ganske det samme Standpunkt, paa hvilket Lovforslaget nu staa. Det er en Følge deraf, at den Handlende, som begjærer et Varemærke, kan, om han vil, i Almindelighed opgive en stor Mængde Varer, til hvilke han vil benytte dette Varemærke, han kan opgive Alt, hvad han for Tiden handler med, men det staa ham fuldstændig frit for til det bestemte Varemærke kun at opgive saadanne enkelte Artikler, som han ønsker særlig skulle komme ind under dette Varemærke, og dette lætter ham saa meget mere, som Lovforslagets § 2, ogsaa ganske i Overensstemmelse med, hvad der oprindeligt er foreslaaet af Regeringen, idet Ordene lode saaledes: „Den Vedkommende kan erhverve en Gæret paa det eller de Varemærker, han agter at anbringe“ — giver den Paagjældende Udgang til at erhverve Ret til Benyttelsen af flere Varemærker, det ene ved Siden af det andet, saa at, naar han ønsker, at en en-

kelst af hans Artikler skal gaa under det ene Varemærke, er han fuldkommen befriet til at benytte det for den og desuden, om han vil, tage et andet Varemærke, som han i Almindelighed benytter som et Slags Firmamærke. Han kan i den Henseende ganske indrette sig, som han vil, og det er fuldkommen i Overensstemmelse med Regeringsforslagets Forbillede, den tydske Rigslov af 1874, hvor det i § 2 udtrykkelig heber, at Anmeldelsen skal være ledsaget, foruden af en tydelig Fremstilling af Varemærket, tillige af en Fortegnelse over de Slags Varer — det tydske Udtryk er „Waarengattungen“ — for hvilke Mærket er bestemt. Der er altsaa ikke i Lovforslaget som det nu efter Udvalgets Indstilling er vedtaget, nogen Forskjel fra, hvad der i saa Henseende findes i Regeringens oprindelige Lovforslag og det Forbillede, dette har havt. Det Samme gjælder med Hensyn til det næste Spørgsmaal, som den ærede Indenrigsminister i sit Foredrag berørte, nemlig at Gæret til det opgivne Varemærke kun gjælder for den opgivne Slags Varer, hvorefter Konsekvensen er, at Andre udfra set kunde bruge det til andre Slags Varer. Ogsaa dette findes nægtigt i det Forbillede, som Regeringen har havt til sit Forslag, nemlig i den tydske Rigslovs § 8, hvor det i Overfættelse staa, at Retten til at forsyne Varer eller disses Indpætning med et for disse Varer anmeldt Varemærke tilkommer udelukkende Indehaveren af det paagjældende Firma, som har bevirket Anmeldelsen. Endelig kommer det Ord, at den, som har erhvervet et Varemærke, kan opgive flere Gjenstande, som han vil have ind under samme Mærke, og derved udelukke Enhver fra dets Benyttelse. Jeg ser ikke bedre, end at ogsaa dette fuldstændig stemmer med det ovennævnte Forbillede, som Regeringen har havt for sit Lovforslag. Det Samme gjælder om den Bestemmelse i det næstfølgende Stykke af § 12, som er indført efter Udvalgets Indstilling, nemlig at ingen Andre kan erhverve Ret til at benytte det Varemærke, selv til anden Slags Varer, som En har erhvervet Gæret til. Naar nu altsaa Tilfældet er det, at Lovforslaget, som det nu foreligger, ganske staa paa det Standpunkt, hvorpaa Regeringen fra Først af har stillet sig, og som den ærede Indenrigsminister ogsaa omtrent har fastholdt helt igennem, i alt Fald med nogle Nuancer under Forhandlingen, og dette Standpunkt er fuldstændig overensstemmende med det Forbillede, som Loven har havt, maa her altsaa foreligge en Misforstaaelse, naar den ærede Minister nu foreslaar en Forandring deri. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at bringe nogle Ytringer af den ærede Indenrigsminister i Eindring, som faldt ved Sagens Behandling i forrige Session i Landsthinget. Ogsaa der kom dette Spørgsmaal op, om man skulde indrette Varemærket saaledes, at det Inlydedes